

ПОКЛОНЕНИЈА ПРЕД ГРОБОТ НА СВЕТИ КИРИЛ ВО РИМ

Традиционалната манифестација „Денови на македонската култура“ во Рим во 1972 година се одржа на од 24 до 28 мај. Тоа, всушност беше презентирање на достоинствата на Македонската православна црква и културата на македонскиот народ, која се базира токму на азбуката и писменоста што овие просветители ги втемелија во словенството, вградувајќи го јазикот на македонските Словени во писменоста на Словените.

Иако манифестација „Денови на македонската култура“ во Рим во 1972 не беше вклучена во меѓународната програма за културна соработка, сепак беше изведена под покровителство на градоначалниот на Рим, и беше целосно посветска на македонското народно творештво. За време на манифестацијата што ја организираше Комисијата за културни врски со странство, бе
 ше отворена изжбата „Народната уметност на Македонија“
 што ја подготви Етнолошкиот музеј од Скопје, додека членовите на реномираниот ансамбл за народни игри и песни
 „Танец“

од Скопје приреди концерти во Рим, Терачино и Неапол. Професорот д-р Кирил Пенушлиски, пак, одржа предавање за народното творештво на Македонија.

На четвртото по ред, поклонение на гробот на свети Кирил Солунски, како и во минатите години, гробот го посетија и положија венец и свежо цвеќе државна и црковна делегација. Во државната делегација што ја предводеше д-р Деса Миљовска, републички секретар за култура при Извршниот совет на СР Македонија, беа професорот на Филозофскиот факултет д-р Кирил Пенушлиски, д-р Димче Коцо, претставник на Македонската академја на науките и уметностите, Кочо Битољану, потпретседател на Градското собрание на град Скопје и Вера Климова, директор на Етнолошкиот музеј.

Црковната делегација, пак, ја предводеше неговото високопреосвештенство митрополитот амерпкапско-канадско-австралиски г. Кприл, а во делегацијата беа и тогашниот протоереј- ставрофор Методи Гогов, ректор на Македонската православна богословија и протоѓаконот Александар Цандовски. По повод манифестацијата отпечатена е пригодна публикација „Слава на свети Кирил“ со илустрации и текстови на македонски јазик.

Четвртото поклонение на гробот на свети Кирил Солунски, кој тврдо веруваше во божественоста на евангелието и рамноправноста на словенскиот јазик со латинскиот, грчкиот (елинскиот) и еврејскиот, ќе остане забележано по тоа што за првпат над овој гроб прозвучи македонскиот современ литературен збор во црковната служба (молебенот), во која дотогаш се употребуваше црковнословенскиот јазик.

Фреска од црквата „Свети Климент“ во Рим

Овој светол чин на оддавање почит на македонските и сесловенските просветители, го отслужи американско-каиадско-австралискиот митрополит г. Кирил, заедно со протоставрофор Методн Гогов и протоѓаконот Александар Цандовски, а со учество на хорот на ансамблот „Танец“. Во говорот пред присутните гости, поклоници и туристи, митрополитот Кирил меѓу другото, истакна:

...Светите браќа Кирил и Методиј биле вистински апостоли, учители и просветители за сите словенски народи. Тие им ја дале писменоста и преку неа им го доближиле Христовото евангелско учење, со што им создале широки и светли хоризонти за сестран духовно-културен напредок.

И ние Македонците и Македонската православна црква, отсекогаш сме имале голема љубов и длабока благодарност кон свети Кирил и Методиј. Ги чувствуваме блиски и се гордееме со нив оти тие се родиле, израснале и духовно зреле во средината на македонските Словени, нашите далечни прадедовци, и што на нивниот јазик го превеле Светото писмо и другите свети книги.

Иако тие израснале, се формирале и твореле на наше македонско тло, иако нивните идеи, тогаш кога постоела опасност потполно да бидат уништени, биле прифатени, утврдени, проширени и продлабочени, пак на наше тло - во светиот град Охрид, на сесловенскиот универзитет, воден од нивните ученици светите Климент и Наум и нивните следбеници, - ние сме далеку од помислата нив да ги присвојуваме само за себе.

Напротив среќни сме што им припаѓаат на сите словенски народи, што инспирирани и водени од светиот Дух, успеале да се ослободат од тесните регионални граници и го сфаќале светот како една неделива целина, а народите како едно големо семејство, кое треба да живее во дух на љубов и сестрано културно соработување и заемно помагање...

Пишува: СЛАВЕ КАТИН